

8 Ιουνίου 2021

Καιρὸς σιωπῆς καὶ καιρὸς ὁμιλίας (Γεώργιος Καψάνης Καθηγούμενος Ἱ. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου Ἁγ. Ὁρους)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ἁγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Γεώργιος Γρηγοριάτης \(Καψάνης\)](#)
[/ Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Πεμπτούσια
www.pemptousia.gr



Όσο λιγότερα λέμε, τόσο καλύτερα. Άλλα χρειάζεται και διάκριση στο θέμα αυτό, διότι υπάρχουν μερικές φορές που πρέπει να μιλήσουμε. Οί άγιοι Πατέρες λένουν, αλλά και στην Παλαιά Διαθήκη λέγεται: «Καιρός τοῦ σιγᾶν καὶ καιρός τοῦ λαλεῖν». Ἡ σιωπή δὲν εἶναι πάντοτε κατὰ Θεόν. Πότε ἡ σιωπή δὲν εἶναι κατὰ Θεόν; Ὅταν πρέπει νὰ παρηγορήσουμε ἕναν ἄνθρωπο καὶ πρέπει νὰ τοῦ ποῦμε μερικά πράγματα. Ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ συζύγους αἰσθάνεται μοναξιά.



Θὰ πῶ κάτι ἀπὸ τὴν ἐξομολόγηση, διότι ἐμεῖς μὲ τὸν γάμο, ὅπως ξέρετε, δὲν

έχουμε σχέση. Είναι ή σύζυγος όλη τήν ήμέρα μόνη της στο σπίτι. Τά παιδιά πάνε στο σχολείο, αν έχουν παιδιά. Ο σύζυγος γυρίζει στο σπίτι κουρασμένος. Θέλει ή σύζυγος να μιλήσει. Αυτό είναι ανθρώπινο. Θέλει να πει δυο λόγια. Θέλει να ακούσει τον σύζυγό της. Καί ο σύζυγος δέν μιλάει.

Αυτό δέν είναι άρετή. Άρετή είναι να μιλήσει καί να έχει μία επικοινωνία με τή σύζυγό του. Γι' αυτό, όταν από άγάπη μιλάμε, αυτό είναι άρετή, έστω κι αν λέμε περισσότερα λόγια. Έστω κι αν λέμε λόγια κάπως μάταια. Αφοϋ ό άλλος έχει ανάγκη να επικοινωνήσει μαζί μας, δέν πειράζει, ως ποϋμε καί κάτι, όχι βέβαια άμαρτωλά πράγματα, αλλά έτσι πράγματα που μπορεί να μην είναι βαθιά πνευματικά. Ακόμη καί να λέμε για τον καιρό καί άλλα πράγματα, άρκει όλα αυτά να τά λέμε από άγάπη. Όχι από άγάπη να άργολογήσουμε, αλλά από άγάπη για να αναπαύσουμε καί τον άνθρωπο με τον όποιο ζοϋμε μαζί ή τον συνάνθρωπό μας γενικότερα.

Έχω διαβάσει στους άγιους Πατέρες τò εξής· τò λένε για τούς μοναχούς, αλλά να τò ποϋμε για έσας που ζείτε στον κόσμο. Τò κλείσιμο στο κελλί είναι καλό; Λένε οί άγιοι Πατέρες: Όταν κάποιος μοναχός κλείνεται στο κελλί του, από άγάπη στον Θεό είναι καλό. Να κάνει προσευχή, να μελετήσει... Αν, όμως, κλείνεται στο κελλί του από έγωισμό για να μη μιλάει με τούς άλλους; Τούς περιφρονεί, αλλά αυτό είναι άμαρτία.

Τώρα ένας βγαίνει από τò κελλί του καί συναναστρέφεται με τούς άδελφούς, αυτό είναι καλό; Αν τò κάνει από άγάπη, γιατί αισθάνεται τήν ανάγκη να επικοινωνήσει με τούς άδελφούς, να τούς παρηγορήσει, να τούς χαροποιήσει, αυτό είναι καλό. Άμα βγαίνει από τò κελλί του για να πάει να άργολογήσει, να προβάλει τον έαυτό του έγωιστικά, αυτό είναι κακό.

Άρα, λοιπόν, οϋτε κι αυτός που μένει στο κελλί του κάνει καλά, αν δέν τò κάνει από άγάπη, οϋτε κι αυτός που βγαίνει από τò κελλί του, αν δέν τò κάνει από άγάπη, κάνει καλά. Κριτήριο, δηλαδή, είναι ή άγάπη.

Για σκεφτείτε αυτά που σας είπα. Καί σείς, εκεί που ζείτε με τς οικογένειές σας, να προσπαθείτε να καλλιεργείτε τò πνεϋμα τής άγάπης, τής επικοινωνίας καί κυρίως οί σύζυγοι μεταξύ σας καί με τά παιδιά, με τούς συγγενείς σας, με κανένα γέροντα, με μία γριούλα που έχει ανάγκη.

Άκούω μερικες γριούλες που λένε: «Έ, έμένα με έχουν ξεχάσει. Έχουν δουλειές, έχουν τά παιδιά τους...». Ναί, αλλά όσες δουλειές καί να έχουν, να έχουν χρόνο να φροντίζουν για τον γέροντα πατέρα καί τήν γερόντισσα μητέρα. Να πηγαίνουν να τούς λένε λόγια άγάπης καί παρηγοριάς, να τούς χαϊδεϋουν καί λίγο, διότι ή άγάπη

για τούς Ὁρθοδόξους δὲν εἶναι μόνο μὲ λόγια, ἀλλὰ εἶναι καὶ τρυφερότητα. Κι ἔτσι τρυφερὰ νὰ ἐκδηλώνει κανεὶς τὴν ἀγάπη του, ἔτσι μὲ πνεῦμα Θεοῦ. Κι ἔτσι θὰ ὁμοιάζουμε μὲ τὴν Παναγία μας. Ἡ Παναγία μας ἔτσι ἔκανε.

Εὔχομαι ὅλοι, ὅσοι εἴμαστε ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας, νὰ τὰ σκεπτόμαστε αὐτά, νὰ προοδεύουμε σ' αὐτά, ὥστε νὰ μὴ περνᾷ ὁ καιρὸς τῆς ζωῆς μας χωρὶς νὰ κάνουμε τίποτε. Ἀλλὰ νὰ ὑπάρχει μία ὠρίμανση. Νὰ ὠριμάζουμε καθημερινὰ ἕως ὅτου θὰ μᾶς πάρει καὶ ὁ Κύριος στὴν οὐράνιο Βασιλεία Του, διότι γιὰ ἐκεῖ προοριζόμαστε, ἀλλὰ ἂν φύγουμε ἄνωριμοι γιὰ τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι δυστύχημα.

Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ στενοχωρούμαστε ποτὲ ἂν κάποιος κοιμηθεῖ, ἀλλὰ ἂν κοιμηθεῖ ἄνωριμος. Ἄν ἔχει ἐτοιμασθεῖ. Ἄν ἔχει κἀνὴ ἀγώνα στὴ ζωὴ του νὰ ὠριμάσει ἐν Χριστῷ. Τότε μεταφυτεύεται στὴ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ὅπως ἓνα δενδράκι. Τὸ βγάζουμε ἀπὸ ἓναν κῆπο καὶ τὸ μεταφυτεύουμε σὲ ἓναν ἄλλο ὠραιότερο κῆπο.

Ἔτσι γίνεται καὶ μὲ τοὺς Χριστιανούς. Τελειώνονται ἐν Κυρίῳ. Μεταφυτεύονται σὲ μία ἄλλη ἀνώτερη ζωὴ, ποὺ εἶναι ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Καὶ ἐπίσης εἶναι πολὺ ὠραῖο νὰ σκεπτόμαστε, ὅταν κάποιος κλείνει τὰ μάτια του σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ, τὰ ἀνοίγει στὴν ἄλλη ζωὴ καὶ μπαίνει στὴν αἰωνιότητα. Τὰ ἀνοίγει στὴν ἄλλη ζωὴ. Κι αὐτὸ γιὰ ἐμᾶς εἶναι μεγάλη χαρὰ καὶ εὐλογία. Δικοί μας ἄνθρωποι ἔκλεισαν τὰ μάτια τους σ' αὐτὴ τὴν ζωὴ ἀλλὰ τὰ ἄνοιξαν ἐκεῖ γιὰ νὰ βλέπουν τὰ οὐράνια, τὰ μόνιμα, τὰ αἰώνια, τὰ ὁποῖα ἐμεῖς δὲν βλέπουμε τώρα.

Εὔχομαι ἡ Παναγία μας νὰ σᾶς σκεπάζει ὅλους, νὰ σᾶς παρηγορεῖ, στὸν ἀγώνα ποὺ ἔχετε, νὰ σᾶς φωτίζει ὅλους.

Πηγή: agjazoni.gr